

[Lorentzen.]

denne bemærkning. Derfor kan, som sagen foreligger i dag, ingen ansvarlig politik gå ud på at tjene enten lejernes eller grundejernes interesser, men der må i samfundets interesse findes en mellemvej, indtil tiden er inde til at give huslejen fri og tilbagegive ejerne fuld dispositionsret, hvad i hvert fald mit parti har som målsætning.

Den højtærede boligminister fremsatte den 13. maj i år et forslag til lov om boligforholdene, men tvunget af omstændighederne er dette lovforslag, forsåvidt angår den del, der omhandler lejeloven, afløst af forslaget af 3. december, og det hedder nu „Forslag til lov om ændring i lov om leje“. Det bebrejder vi naturligvis ikke den højtærede minister, da vi jo godt kender baggrunden for denne ændring. Vi vil endda benytte lejligheden til at sige tak, fordi den højtærede boligminister på dette punkt var os følgende i vore synspunkter, men desværre må jeg på en lang række andre punkter tage afstand fra lovforslaget, og den højtærede minister havde næppe heller ventet andet. Jeg må uden at gå i enkeltheder, for det mener jeg ikke der er noget sagligt grundlag for ved en førstebehandling, have lov til at nævne nogle af vore hovedsynspunkter.

Den højtærede boligministers forslag af 13. maj tilsigtede at afvikle den ekstraordinære del af den nugældende lejelov ved at tilbagegive ejerne den frie dispositionsret, idet de skulle kunne afgive opsigelse til lejerne den 1. april 1963, jfr. § 68. Vi gjorde dengang gældende, at det var en for lang afviklingsperiode. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har ved en lejlighed, hvor jeg var tilstede, udtalt, at han også var stemt for at rykke tidspunktet frem, f. eks. til 1960, og det kan i hvert fald mit parti give tilslutning til. Det er mig forsåvidt uforståeligt, at den højtærede minister er gået bort fra at give lovforslaget karakter af en afviklingslov, selv i en svag form. I lovforslaget siges der kun, at loven forlænges indtil udgangen af 1956, og så er de interesserede parter naturligvis klar over, at det er meningen, at der til den tid skal en ny forlængelse til, men når man så længe har frataget ejeren dispositionsret, bliver man nødt til at komme med en lov, der fastsætter en afviklingsdato et stykke ud i fremtiden. Derved siger man til lejerne: I må indrette

jer på, at fra den og den dag får ejeren sin frie dispositionsret. Derfor er det ikke ganske ligegyldigt, om man vælger den form at komme med en lov og sige, at den udløber i 1956, for så ved vi alle, at der kommer en ny lov. Jeg synes, det er sagligt rigtigt i rette tid at hejse signalet, således at lejere og ejere kan indrette sig efter, at der i hvert fald kommer en afviklingsdag, selvom vi godt ved allesammen — sådan er menneskers almindelige kår — at der kan komme ting, som bevirker, at den dato måske ikke kan holdes. Det er der ingen af os der ved med bestemthed, vi kan ikke se ud i fremtiden, men såvidt vi kan se i dette øjeblik, synes jeg, det er sagligt rigtigt at nævne en dato for afviklingen af den ekstraordinære afdeling af loven.

Vi ser med tilfredshed, at der i lovforslaget gøres en undtagelse med hensyn til tofamiliehuse, hvor ejeren selv bebor den ene lejlighed. Såvidt jeg husker, knytter bestemmelsen sig til en ændring af § 67, så der kræves næppe andet, end at ejeren skal bo i ejendommen på det tidspunkt, han afgiver opsigelsen. Men vi synes på den anden side nu som i foråret, at det er for lang en frist, der er sat. Jeg mener, at det haster. Nerverne er tyndslidte hos mange beboere af tofamiliehuse. Jeg kan godt se, at det kan volde kommunerne visse vanskeligheder eventuelt at skulle skaffe anden lejlighed, men jeg tror, det vil være rigtigt, at den højtærede indenrigs- og boligminister på dette punkt ændrer datoen, således at tidspunktet for opsigelsesrettens indførelse kommer nærmere nutiden.

Jeg glæder mig iøvrigt også over ved denne lejlighed at kunne mindes, at det radikale venstres ordfører i foråret var på nøjagtig samme linie angående dette spørgsmål, som jeg var.

Vi synes ikke, at der er grund til at forbyde overenskomster om frivillige lejeforhøjelser i bestående lejeforhold. Hvad er egentlig formålet med at forbyde dem? Jeg hører slet ikke til dem, der står uforstående overfor den tanke, at visse grundejere i visse situationer har misbrugt de frivillige forlig, og derfor var jeg også en af dem, der ville være med til at tage ansvaret, da vi i 1951 vedtog en ændring, hvorefter sådanne overenskomster skulle anmeldes til huslejenævnet og huslejenævnet skulle godkende for-